

**Vesolje —
govor neba
in dna**

Igor
Likar

Vesolje
je govorica tišine
je pok svetlobe
je počitek teme.

Vesolje
je obnebje utrujenih bogov
je njihov zadnji dotik.

Vesolje
je dom praspčetja
je naša vrnitev v nebit.

Za njegovim dnom
odraščamo
kakor v sebi.

EDINO Meje glasbe so v nas,
GLASBA meje glasbe!

Glasba
nas približuje čutnosti,
nenasitni čutnosti bivanja!

Odpira nas v draž,
v njej slišimo izpraznjeni lom časa
in se približujemo svoji dokončnosti.

Meje glasbe so v nas,
meje glasbe!
Čez njih nam ni dano!

IGRALEC O, igralec!
Ti si senca v luči.
1. Ti si premik v negibnost.
Ti si misel v otopelosti.
Ti si krik v brezglasju.

In vedno si izgnan.

V senco.
V premik.
V misel
V krik.

2. O, igralec,
ti zahtevaš, da ti verjamem,
jaz pa te moram
preganjati v sebi,
da bi doumel tvojo hlastno spretnost!

Ker ti si maska, ki se mi razkriva
s pretvarjanjem!

3. Vsak tvoj korak
na odru

je tisočkrat izdan
in tisoč ovir mu zastavlja pot
(kot sta slabost in tesnoba
po hitrem pozabljenju sanj)!

Ti si zaupni sel,
ki ga izdajata pot in namen.

4. In komaj vidna postava
na ostrem robu teme si,
zamaknjena v svoje nasprotovanje
vsemu.

Ti si vloga, ki se upira!

5. Nepojasnenost dejanj
in nepomirljivost strasti
pretresata majhen,
a s svetlobo
v neskončnost razgrnjeni oder.

In ti, lučnosec,
pojasnjuješ strasti, razigran.

6. Vsaka tvoja beseda, igralec
je izročilo rodov,
nedoumetih
in pozabljenih v preziru.

In ta tvoj pogled,
namenjen temu,
ki ti nasprotuje s pozabo,
si bom zapomnil za zmeraj!

7. Neko noč, igralec,
te obiščem
in te pospremim do igre.

Po tvoji igri
bom vstal s svojega sedeža,
stopil skozi dvorano
in te iskal na obsenčenem odru.

In med iskanjem
se bom razigral tudi sam.
Do samopozabe,
do ran.

Takrat te bom zagledal v dvorani,
kjer boš izmuzljiv
igral dalje.

Ker ti, igralec,
si OBRAZ ZA OBRAZOM.

TVOJE TELO Še eno telo
V MENI v mojem telesu si
 ti, lepa bolečina
1. zarezana vame!

Tvoja bližina
me krasi
in moja podoba
se v tvoji objame.

2. Hip, razbeljen hip
 poči v dotik
 čas poljuba
 se seseda vase
 peče, žge me v koži stik
 in njegov pepel
 me zasipa.

Iz ognja kože
zleti ptič
z dna telesa krik
in že mi poka skorja.

Oluščen do trepeta
sem kot obelisk
ki se tvoji svetlobi
upira.

3. Kot veja noči
se vame
raztezaš, najlepša
in razgrneš v meni
svoje telo.

Prebujajo me
šumi tvojega listja
ki pada vame
in me prekriva.

TI SI OTROK
SVETLOBE

Ti si otrok svetlobe
ki razžarja moje čelo
in slepi speče oko
da padam
v naročja budnih demonov
v noč, za teboj.

Zvezdni pajki
prihajajo k nama
skozi reže noči
in pletejo niti
okoli najinih vek.